DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)
den 22 april 1999 *

I mål C-161/97 P,

Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Lingen, (Tyskland), företrätt av advokaterna Bernd Kunth, Gerhard Wiedemann och Helmut Nicolaus, Düsseldorf, delgivningsadress: advokatbyrån Alex Bonn, 22, Côte d'Eich, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 25 februari 1997 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (första avdelningen i utökad sammansättning) i de förenade målen T-149/94 och T-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems mot kommissionen (REG 1997, s. II-165), i vilket det förs talan om ogiltigförklaring av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Jürgen Grunwald, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna D. A. O. Edward och M. Wathelet (referent),

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören H. A. Rühl,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden avgivits vid sammanträdet den 24 september 1998 av Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH och kommissionen,

och efter att den 19 november 1998 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Bolaget Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH (nedan kallat KLE) har, genom en ansökan som inkom till domstolens kansli den 25 april 1997, med stöd av artikel 50 i Euratomstadgan för domstolen överklagat den dom som förstainstansrätten meddelade den 25 februari 1997 i de förenade målen T-149/94 och T-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems mot kommissionen (REG 1997, s. II-161, nedan kallad den över-

klagade domen) varigenom den ogillade klagandens talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 94/95/Euratom av den 4 februari 1994 och 94/285/Euratom av den 21 februari 1994 om tillämpningen av artikel 53 andra stycket i Euratomfördraget (EGT L 48, s. 45 respektive L 122, s. 30).

Tillämpliga bestämmelser

2 Enligt artikel 1 andra stycket i Euratomfördraget skall gemenskapen

"ha till uppgift att genom att skapa de förutsättningar som behövs för en snabb organisation och tillväxt av kärnenergiindustrierna, bidra till en höjning av levnadsstandarden i medlemsstaterna och till utvecklingen av förbindelserna med övriga länder".

3 Enligt artikel 2 d i Euratomfördraget skall gemenskapen "tillförsäkra samtliga förbrukare inom gemenskapen en regelbunden och rättvis försörjning med malmer och kärnbränslen". Genomförandet av denna skyldighet regleras i kapitel 6 i avdelning II (artiklarna 52—76 i samma fördrag) där det inrättas en gemensam ordning för försörjningen med malmer, råmaterial och speciella klyvbara material.

4 Enligt artikel 52.1 i fördraget skall "[f]örsörjningen med malmer, råmaterial och speciella klyvbara material ... säkerställas enligt principen om lika tillgång till resurserna och genom en gemensam försörjningspolitik". I detta avseende föreskriver artikel 52.2 a att "alla förfaranden som syftar till att tillförsäkra vissa förbrukare en privilegierad ställning är förbjudna".

5 För genomförande av denna politik föreskrivs det i artikel 52.2 b att en försörjningsbyrå för Euratom (nedan kallad byrån) skall inrättas, som enligt artikel 54 skall vara en juridisk person och ha en självständig ekonomisk ställning.

6 Dessutom föreskrivs i artikel 53 i fördraget följande:

"Byrån skall stå under tillsyn av kommissionen; denna skall utfärda direktiv för byrån, ha vetorätt mot dess beslut samt utse dess generaldirektör och biträdande generaldirektör.

Varje uttrycklig eller tyst åtgärd från byråns sida då den utövar sin optionsrätt eller sin ensamrätt att ingå leveransavtal, kan av de berörda parterna hänskjutas till kommissionen som inom en månad skall fatta beslut i frågan."

Byråns ensamrätt att ingå leveransavtal

7 Enligt artikel 52.2 b förfogar byrån för att fullgöra sina försörjningsuppgifter bland annat över en "ensamrätt att ingå avtal om leverans av malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material från länder inom eller utom gemenskapen".

8 Enligt artikel 55 skall medlemsstaterna lämna eller låta lämna byrån all information som denna behöver för att bland annat kunna utöva sin ensamrätt att ingå avtal om leveranser.

9 Försörjningen med malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från länder utanför gemenskapen regleras huvudsakligen i artikel 64 i fördraget som upprepar att byrån, som eventuellt handlar inom ramen för avtal mellan gemenskapen och tredje land eller en internationell organisation, "med de undantag som anges i detta fördrag, [skall] ha ensamrätt att ingå avtal...".

Balansering av tillgång och efterfrågan mot varandra

10 Enligt artikel 65 första stycket i fördraget skall förfarandet för att balansera tillgång och efterfrågan, såsom det föreskrivs i artikel 60 vad gäller leverans av material som kommer från gemenskapen, tillämpas på leverans av material från länder utanför gemenskapen.

11 Artikel 60 föreskriver följande:

"Eventuella förbrukare skall regelbundet underrätta byrån om sina behov av leveranser; de skall därvid ange kvantiteter, fysikalisk och kemisk beskaffenhet, ursprungsort, avsedd användning, leveranstider och priser som skall utgöra villkor i de leveransavtal som de önskar ingå.

Producenterna skall på samma sätt underrätta byrån om de anbud som de kan lämna; de skall därvid ange alla sådana detaljuppgifter, särskilt om avtalens löptid, som behövs för att de skall kunna upprätta sina produktionsprogram. Avtalens löptid får inte utan kommissionens samtycke överstiga tio år.

Byrån skall underrätta samtliga eventuella förbrukare om anbuden och om omfattningen av anmäld efterfrågan samt anmoda dem att göra sina beställningar inom en bestämd frist.

När byrån har mottagit samtliga beställningar, skall den meddela på vilka villkor den kan effektuera beställningarna.

Kan byrån inte helt effektuera samtliga beställningar, skall den fördela leveranserna proportionellt bland de beställningar som avser ett visst anbud, om inte något annat följer av bestämmelserna i artiklarna 68 och 69.

Av byrån utfärdade regler, som skall godkännas av kommissionen, skall närmare ange hur tillgång och efterfrågan skall balanseras mot varandra."

12 I artikel 65 andra stycket föreskrivs emellertid följande:

"Byrån får dock bestämma leveransernas ursprungsort, om förbrukarna tillförsäkras villkor som är minst lika förmånliga som de i beställningen angivna."

13 I detta sammanhang finns det även skäl att nämna artikel 61 första stycket i fördraget, som ingår i avsnitt 2 avseende material från gemenskapen och som innehåller följande bestämmelse:

"Byrån skall effektuera samtliga beställningar, om inte rättsliga eller faktiska hinder föreligger mot det."

14 Den 5 maj 1960 antog byrån, i enlighet med artikel 60 sjätte stycket i fördraget, bestämmelser om fastställandet av sättet för att balansera efterfrågan mot tillgången på malmer, råvaror och särskilda termiskt klyvbara material (EGT 32, 1960, s. 777, svensk specialutgåva, område 12, volym 1, s. 17, nedan kallade bestämmelserna).

15 Genom bestämmelserna infördes förenklade förfaranden för att balansera tillgången och efterfrågan på malmer. Således anges följande i artikel 5 första stycket i bestämmelserna:

"Om kommissionen på byråns initiativ, och efter att ha hört den rådgivande kommittén, konstaterar att situationen på marknaden för en viss produkt kännetecknas av att tillgången klart överstiger efterfrågan, kan den genom ett lämpligt direktiv anmoda byrån att tillämpa det förenklade förfarandet ..."

16 Enligt detta förenklade förfarande kan förbrukarna och producenterna direkt förhandla fram och underteckna leveransavtal, efter det att byrån har bestämt de allmänna villkoren för avtalen. Avtalen översänds till byrån, som skall anses ha ingått dem om den inte inom åtta dagar från och med dagen för mottagandet av avtalen har meddelat berörda parter några invändningar.

17 Det skall dock konstateras att detta förfarande enligt artikel 5 sista stycket inte äger tillämpning på leveransavtal som avser speciella klyvbara material.

18 I artikel 5a i bestämmelserna, som byrån införde den 15 juli 1975 (EGT L 193, s. 37), föreskrivs ett nytt förenklat förfarande. Samtidigt som byrån enligt artikel 5a b tillförsäkras fullständig kännedom om marknaden, kan förbrukarna enligt artikel 5a a "vända sig direkt till producenterna och fritt förhandla med den som de väljer att ingå leveransavtal med".

19 I nämnda artikel 5a föreskrivs dock följande:

"...

c) Ett leveransavtal skall innehålla åtminstone följande uppgifter:

1. Angivande av avtalsparterna.

2. De kvantiteter material som skall levereras.

3. Årliga leveranstider.

4. Beskaffenheten av det material som skall levereras.

5. Ursprungsland för det material som skall levereras. Om denna uppgift inte kan lämnas när avtalet ingås, skall leverantören förbinda sig gentemot förbrukaren och byrån att senare skriftligen meddela ursprungslandet för varje delleverans.

6. Pris- och betalningsvillkor.

7. Avtalens löptid.

d) Avtalet skall inom tio vardagar underställas byrån för undertecknande.

...

f) Byrån skall inom tio vardagar från och med mottagandet av avtalet uttala sig om huruvida den kommer att ingå ett avtal eller ej.

g) Berörda parter skall i ett motiverat beslut underrättas om en vägran att ingå ett avtal. Detta beslut kan hänskjutas till kommissionen i enlighet med bestämmelserna i artikel VIII.3 i försörjningsbyråns stadgar.

..."

Priser

20 Vad gäller leveranser såväl från gemenskapen som från länder utanför gemenskapen föreskrivs i artikel 67 i fördraget följande:

"Med de undantag som anges i detta fördrag skall priserna bestämmas genom att tillgång och efterfrågan balanseras mot varandra enligt bestämmelserna i artikel 60; medlemsstaterna får inte åsidosätta dessa bestämmelser genom nationella föreskrifter."

21 Artikel 68 första stycket i fördraget föreskriver att "[e]n sådan prissättning skall vara förbjuden som syftar till att tillförsäkra vissa förbrukare en privilegierad ställning i strid med principen om lika tillgång ...".

22 Artikel 69 i fördraget föreskriver att

"[p]å förslag från kommissionen får rådet genom enhälligt beslut fastställa priser" samt att "byrån ... får ... föreslå de förbrukare som har gjort beställningar en prisutjämning".

23 Avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen å ena sidan och Sovjetunionen å andra sidan om handel och kommersiellt och ekonomiskt samarbete, vilket undertecknades den 18 december 1989 och slöts på Europeiska atomenergigemenskapens vägnar genom kommissionens beslut 90/117/Euratom av den 27 februari 1990 (EGT L 68, s. 2, svensk specialutgåva, område 11, volym 15, s. 206, nedan kallat handelsavtalet) är enligt sin arti-

kel 2.1 tillämpligt på kärnmaterial. I dess artikel 14 anges att "varuutbytet mellan avtalsparterna skall ske till priser som är knutna till marknadspriset".

24 Slutligen skall det hänvisas till rådets resolution av den 16 september 1986 om nya energipolitiska mål för gemenskapen fram till år 1995 och om tillnärmningen av medlemsstaternas politik (EGT C 241, s. 1), i vars punkt 5 det föreskrivs att "syftet med gemenskapens och medlemsstaternas energipolitik skall vara" att säkerställa

"a) säkrare försörjningsvillkor och minskade risker för plötsliga ändringar av energipriserna till följd av

— ...

— den geografiska spridningen av försörjningskällorna utanför gemenskapen,

— ..."

Bakgrund och förfarande vid förstainstansrätten

25 Förstainstansrätten fastställde följande i den överklagade domen:

"1 Sökanden [KLE] ... äger och driver ett kärnkraftverk i Niedersachsen (Tyskland). KLE har i sin sakframställning uppgett att det för en bränsleförsörj-

ningspolitik på medellång sikt och med jämna mellanrum ingår leveransavtal som täcker dess bränslebehov för högst fem räkenskapsår.

2 I juni 1993 infordrade KLE anbud avseende leverans av naturligt uran i form av uranhexafluorid (nedan kallat UF_6). Den 10 respektive den 22 november 1993 ingick KLE ett leveransavtal med British Nuclear Fuels plc (nedan kallat BNFL) i Förenade kungariket, som var det bolag som hade kommit med det mest intressanta anbudet. Avtalet innebar att 400 ton naturligt uran i form av UF_6 skulle levereras till ett anrikningsföretag inom gemenskapens territorium senast den 31 mars 1995. Det avtalade inköpspriset var 22 USD (exklusive mervärdesskatt) per kilo. Avtalet innehöll inga uppgifter om ursprungsorten för det uran som skulle levereras, men BNFL förpliktade sig att meddela sökanden och ... byrån namnet på ursprungslandet senast vid varje delleverans. Avtalet skulle enligt ordalydelsen av detsamma inte ha någon verkan om inte byrån gav sitt samtycke.

3 I artikel 5a d i ... [bestämmelserna] ... föreskrivs inom ramen för ett 'förenklat förfarande' att ett leveransavtal med avseende på ingåendet av detsamma skall underställas byrån för underskrift. Enligt artikel 5a f skall byrån uttala sig inom tio arbetsdagar antingen genom att ingå avtalet eller genom att avvisa det.

4 Den 29 november 1993 mottog byrån det avtal som KLE och BNFL ämnade ingå för underskrift.

5 Genom en skrivelse dagtecknad den 10 december 1993 som mottogs den 13 december samma månad, det vill säga den sista dagen för undertecknande inom fristen på tio arbetsdagar, begärde byrån att svaranden och BNFL skulle lämna upplysningar om varifrån det uran som var föremål för avtalet härrörde. Den 14 december 1993 informerade BNFL byrån om att det ifrågavarande uranet kom från Oberoende staters samvälde (nedan kallat OSS), troligtvis Ryssland.

6 Genom en skrivelse av den 20 december 1993 meddelade byrån parterna att dess politik var att se till att '[Europeiska atomenergi]gemenskapens [nedan kallad gemenskapen eller Euratom] förbrukare inte blir beroende av någon särskild försörjningskälla bortom rimliga gränser och att inköp av kärnmaterial från republikerna i OSS görs till priser som överensstämmer med marknadspriserna (det vill säga som återspeglar produktionskostnaderna och är jämförbara med de priser som tillämpas i länder med marknadsekonomi)'. Byrån förklarade att dess spridningspolitik syftade till att begränsa leveranserna från OSS för att täcka enskilda förbrukares behov i gemenskapen till en andel från 20 till 25 procent. Enligt byrån skulle det avtal som sökanden hade presenterat innebära en risk för att denne i en alltför hög grad skulle bli beroende av uran från OSS. Enligt byråns beräkningar skulle KLE med hänsyn till samtliga leveranser som detta mottagit under de senaste tre åren ha rätt att inhandla 45 ton naturligt uran per år med ursprung i OSS. KLE hade dock såsom byrån noterade redan införskaffat detta i sådana mängder att det avsevärt och för flera år framåt översteg en rimlig beroendenivå. Vidare återspeglade de priser som erbjudits inte de normala produktionskostnaderna och var inte jämförbara med de priser som tillämpades i länder med marknadsekonomi. Byrån ansåg det därför vara olämpligt att ingå avtalet, men ombad ändå parterna att inkomma med yttrande innan det definitiva beslutet fattades.

7 Den 29 december 1993 vände sig sökanden med stöd av artikel 53 andra stycket i fördraget till kommissionen under åberopande av att byrån hade underlåtit att vidta en åtgärd.

8 Den 6 januari 1994 delgavs sökanden byråns beslut nr 1/94 om det den 29 november 1993 presenterade leveransavtalet. Enligt beslutet hade byrån ingått avtalet mellan KLE och BNFL av den 10 respektive den 22 november 1993 varvid denna hade tillagt ett villkor enligt vilket det levererade naturliga uranet varken direkt eller indirekt fick härstamma från OSS.

9 Den 10 januari 1994 upplyste kommissionen sökandens ombud om att byråns beslut som meddelats sökanden den 6 januari enligt denna hade fattats inom den föreskrivna fristen, varför föremålet för det där anhängiga förfarandet hade bortfallit.

10 Genom skrivelse av den 20 januari 1994 kompletterade sökanden det den 29 december 1993 inledda förfarandet med avseende på det nämnda beslutet nr 1/94.

11 Genom en andra skrivelse av samma datum hänsköt sökanden vidare detta beslut till kommissionen med tillämpning av artikel 53 andra stycket i fördraget.

12 Vad beträffar det första förfarandet rörande påståendet om att byrån underlåtit att vidta en åtgärd fattade kommissionen den 4 februari 1994 beslut 94/95/Euratom om förfarandet vid tillämpningen av artikel 53 andra stycket i Euratomfördraget (EGT L 48, s. 45, nedan kallat beslut 94/95). Kommissionen avslog sökandens begäran att kommissionen bland annat skulle beordra byrån att ingå avtalet av den 10 respektive 22 november 1993, vilken sökanden grundade på påståendet att byrån inte hade uttalat sig inom den föreskrivna fristen. Enligt kommissionen förelåg det ingen underlåtenhet från byråns sida, eftersom denna hade rätt att komplettera handlingarna i ärendet och att fristen på tio arbetsdagar därför inte hade börjat löpa förrän det datum som den mottog de begärda uppgifterna, det vill säga den 14 december 1993, och inte hade löpt ut förrän den 6 januari 1994, det vill säga det datum då beslut nr 1/94 hade fattats.

13 Vad beträffar förfarandet rörande det nämnda beslutet nr 1/94 fattade kommissionen den 21 februari 1994 beslut 94/285/Euratom om tillämpningen av artikel 53 andra stycket i Euratomfördraget (EGT L 122, s. 30, nedan kallat beslut 94/285). Kommissionen ansåg byråns beslut vara rättsenligt och avslog därför sökandens begäran.

14 Vid detta förhållande ansåg KLE att ifrågavarande leveransavtal inte kunde fullgöras. BNFL och KLE fullföljde därför inte avtalet.

15 Den 8 respektive den 14 mars 1994 ingick KLE och BNFL ett nytt leveransavtal avseende 400 ton uran i form av UF_6 till ett pris om 27 USD per kilo. Avtalet innehöll villkoret att materialet inte direkt eller indirekt fick härröra från OSS. Detta avtal ingicks av byrån den 30 mars 1994."

26 Det var under dessa omständigheter som talan väcktes i mål T-149/94 och i mål T-181/94 om ogiltigförklaring av beslut 94/95 respektive 94/285 och, vad särskilt beträffar det andra målet, om att Euratom skulle förpliktas att till sökanden betala ett belopp om 3 511 279,30 DM i skadestånd med 6 procents årlig ränta från och med den 7 april 1994.

Den överklagade domen

Talan i mål T-149/94

27 Till stöd för sin talan vid förstainstansrätten åberopade klaganden fem grunder för ogiltigförklaring av beslut 94/95.

28 Under den första och den andra grunden gjorde klaganden gällande att artikel 5a f i bestämmelserna samt principerna om proportionalitet och rättssäkerhet hade åsidosatts och klandrade byrån för att den hade förbehållit sig dels möjligheten att begära kompletterande upplysningar, dels möjligheten att inte fatta ett definitivt beslut innan ärendet var färdigberett, det vill säga innan det innehöll det minimum av uppgifter som krävdes enligt artikel 5a c i bestämmelserna.

29 Förstainstansrätten slog i detta avseende fast följande:

"35 Det geografiska ursprunget för de material som skall levereras intar alltså en central plats bland de uppgifter som skall meddelas byrån vid tillämpningen av artikel 5a i bestämmelserna. Det är nämligen oundgängligen nödvändigt att

byrån har kännedom om det geografiska ursprunget för leveranserna för att den leveranssäkerhet som eftersträvas med den införda försörjningspolitiken skall kunna säkerställas. Detta bekräftas vid undersökningen av mål T-181/94 (se särskilt punkterna 92—94 nedan).

36 Det framgår dessutom även klart av ordalydelsen av artikel 5a c i bestämmelserna som har citerats ovan, att uppgift om ursprungsland endast får meddelas senare för det fall att leverantören inte kunde lämna denna uppgift då avtalet ingicks.

37 När det gäller förhållandena i det förevarande fallet, är det klart att sökanden och dennes leverantör åtminstone underförstått har avtalat att materialen skulle komma från OSS ...

38 Genom att inte ange uranets geografiska ursprung i leveransavtalet, trots att detta åtminstone underförstått hade avtalats mellan parterna, har sökanden själv gett upphov till de administrativa svårigheter som byrån mötte när den skulle uttala sig. Under dessa omständigheter hade sökanden inte rätt att åberopa förmånen i artikel 5a f i bestämmelserna i vilken ett skyndsamt förfarande föreskrivs och enligt vilket byrån i okomplicerade fall måste uttala sig inom tio arbetsdagar.

39 Förstainstansrätten anser att byrån däremot i det förevarande fallet hade rätt att innan utgången av den i artikel 5a f i bestämmelserna föreskrivna fristen begära kompletterande uppgifter av parterna beträffande ursprunget för de material som skulle levereras för att bereda ärendet för beslut. Varken artikel 5a f i bestämmelserna eller fördraget lägger hinder i vägen för en sådan begäran som tvärtom var motiverad med hänsyn till omständigheterna i detta fall.

40 Av handlingarna i målet framgår att byrån fattade sitt beslut den 6 januari 1994, det vill säga den tionde arbetsdagen räknat från den 14 december 1993, det datum då byrån erhöll de begärda uppgifterna. En sådan frist var rimlig

och innebar varken att artikel 5a f i bestämmelserna, proportionalitetsprincipen eller rättssäkerhetsprincipen åsidosatts såsom sökanden har påstått.

41 Härav följer att talan inte kan vinna bifall på den första och andra grunden."

30 Eftersom förstainstansrätten konstaterade att klaganden inte hade utvecklat den tredje grunden, under vilken den gjorde gällande att reglerna om fördelning av behörighet hade åsidosatts, slog den i punkt 43 i den överklagade domen fast att det följaktligen inte fanns någon anledning att pröva denna grund i sak.

31 Förstainstansrätten underkände vidare i punkterna 46—51 i den överklagade domen den fjärde grunden, under vilken det gjordes gällande att beslut 94/95 var bristfälligt motiverat, eftersom motiveringen enligt förstainstansrätten klart och otvetydigt visade hur kommissionen hade resonerat.

32 Genom den femte grunden, under vilken det gjordes gällande att det hade förekommit maktmissbruk, åberopade klaganden i huvudsak att byrån och kommissionen inte hade något utrymme att företa skönsmässig bedömning, utan var skyldiga att ingå det avtal som hade underställts dem av klaganden. Förstainstansrätten slog fast i punkterna 53 och 54 att klaganden inte på något sätt hade visat att byrån och kommissionen hade eftersträvat något annat mål än att genomföra försörjningspolitiken.

33 Förstainstansrätten ogillade följaktligen talan i mål T-149/94.

Talan i mål T-181/94

Yrkandet om ogiltigförklaring

34 Klaganden åberopade vid förstainstansrätten fem grunder mot beslut 94/285.

35 Den första grunden bestod av fyra delar.

36 Under den första och den andra delgrunden gjordes gällande att byråns skyldighet att ingå avtalet i enlighet med artikel 5a i bestämmelserna hade åsidosatts respektive att försörjningspolitiken, såsom denna bestämts och tillämpats i det förevarande fallet, innebar ett åsidosättande av artikel 60, artikel 61 första stycket och artikel 65 första stycket samt artikel 52.2 och artikel 64 i fördraget, eftersom det i försörjningspolitiken, såsom den definierats och tillämpats i det föreliggande fallet, föreskrevs en möjlighet att avvika från samspelet mellan tillgång och efterfrågan vid utövandet av ensamrätten att ingå avtal om leverans av uran.

37 Förstainstansrätten slog i detta avseende fast följande:

"85 Det är således viktigt att undersöka försörjningsordningen enligt kapitel 6 i fördraget mot bakgrund av gemenskapens målsättning. I det avseendet framgår det av fördragets uppbyggnad att byråns uppdrag består i att säkerställa ett av de väsentliga mål som angetts för gemenskapen i fördraget, i artikel 2 d, nämligen en säkrad försörjning enligt principen om lika tillgång till resurserna, vilken fastställs i artikel 52.1 i fördraget. Detta följer tydligt av artikel 52.2 b i fördraget där detta specialiserade organ uttryckligen upprättas för detta syfte, och där det i princip tillerkänns exklusiva rättigheter i avsikt att tillförsäkra

samtliga förbrukare inom gemenskapen en regelbunden och rättvis försörjning av kärnmaterial såväl från gemenskapen som från tredje land. Enligt denna bestämmelse skall försörjningsordningen verkställas av byrån som för att fullgöra sin uppgift har ensamrätt att ingå avtal om leverans av dessa varor från länder inom eller utom gemenskapen (se förstainstansrättens dom av den 15 september 1995 i de förenade målen T-458/93 och T-523/93, ENU mot kommissionen, REG 1995, s. II-2459, punkt 57).

86 I synnerhet medför inte det förenklade förfarande som införts genom artikel 5a i bestämmelserna att byrån fråntas sin ensamrätt (domen i de ovannämnda förenade målen ENU mot kommissionen, punkt 73). Även inom ramen för det förenklade förfarandet har byrån rätt att vägra att ingå ett avtal som kan skada förverkligandet av fördragets målsättning.

87 Vidare skall principen om balansering mellan tillgång och efterfrågan som regel respekteras när byrån utövar sin ensamrätt att ingå leveransavtal. Denna skyldighet följer bland annat av bestämmelserna i artikel 60 och artikel 65 första stycket i fördraget rörande tillvägagångssättet för balanseringen, av artikel 67 i fördraget, enligt vilken priserna skall bestämmas genom balanseringen, samt av artikel 65 andra stycket i vilken föreskrivs att om byrån bestämmer ursprungsorten för leveranser från länder utanför gemenskapen, så är den skyldig att tillförsäkra förbrukarna villkor som är minst lika förmånliga som de angivna i beställningen.

88 I fördraget föreskrivs emellertid ett noga angivet undantag från lagen om tillgång och efterfrågan. Enligt artikel 61 första stycket i fördraget skall byrån effektuera samtliga beställningar, 'om inte rättsliga eller faktiska hinder föreligger mot det'. Byrån skall således såsom svaranden med rätta har hävdat i varje enskilt fall kontrollera om det finns några rättsliga eller faktiska hinder mot att effektuera beställningen.

89 I det förevarande fallet har svaranden åberopat tre sådana hinder, nämligen, för det första, det hinder som de villkor som uppställts i spridningspolitiken beträf-

fande försörjningskällor utanför gemenskapen resulterar i, för det andra, det hinder som rör prisnivån till följd av handelsavtalet och, för det tredje, det hinder som följer av skyldigheten att säkerställa en lika tillgång till resurserna.

90 I detta hänseende bör inledningsvis erinras om att byrån beträffande beslut i frågor som rör ekonomisk politik jämte handels- och kärnkraftspolitik, har ett omfattande handlingsutrymme inom ramen för utövandet av sin behörighet. Under dessa förhållanden skall förstainstansrättens kontroll under alla omständigheter begränsa sig till uppenbara bedömningsfel eller till maktmissbruk (domen i de ovannämnda förenade målen ENU mot kommissionen, punkt 67).

91 Beträffande det första hindret har kommissionen bedömt att de i OSS erbjudna priserna är så låga att förbrukarna i gemenskapen lockas att täcka största möjliga andel av sina behov genom kärnmaterial från OSS. Kommissionen har gjort gällande att om en obegränsad import från OSS vore tillåten, så skulle företagen i gemenskapen bli beroende av denna försörjningskälla. Olägenheterna av detta skulle vara dubbla. För det första skulle det föreligga en risk för att de alternativa källorna skulle försvinna. Kommissionen har påmint om att rådet har stadfäst en spridningspolitik i sitt beslut av den 16 september 1986. Även risken för att en massiv import av kärnmaterial från OSS till avsevärt lägre priser än de västerländska skulle äventyra säkerheten för försörjningen i gemenskapen, skulle utgöra ett hinder i den mening som avses i artikel 61 första stycket i fördraget.

92 Förstainstansrätten anser att byrån har rätt att motsätta sig import av kärnmaterial om denna import skulle kunna undergräva förverkligandet av fördragets målsättning, i synnerhet genom sin inverkan på försörjningskällorna. En sådan risk skulle kunna anses vara ett rättsligt hinder mot att effektuera en beställning enligt artikel 61 första stycket i fördraget (domen i de ovannämnda förenade målen ENU mot kommissionen, punkt 64). För att säkerställa den geografiska spridningen bland försörjningskällorna utanför gemenskapen har byrån med andra ord rätt att — genom att använda sin ensamrätt att ingå avtal om leverans av malmer och andra kärnbränslen för att säkerställa försörjningen

enligt principen om lika tillgång till resurserna, i överensstämmelse med det uppdrag som anförtrotts den enligt fördraget — efter eget skön motsätta sig viss import av uran som skulle innebära ett hot mot denna spridning (domen i de ovannämnda förenade målen ENU mot kommissionen, punkt 68).

93 Vad gäller den eventuella förevaron av en fara för säkerheten för försörjningen i gemenskapen har det i nu förevarande mål inte ifrågasatts att volymen av leveranserna från OSS till gemenskapen har ökat avsevärt sedan år 1990. Svaranden har gjort gällande ett strukturunderskott beträffande världsproduktionen i förhållande till användningen av uran, vilket sökanden har bestritt. Enligt ett diagram avseende produktionen och förbrukningen av naturligt uran i västvärlden från år 1994 till år 2004 som åberopats av sökanden kommer den nominella produktionskapaciteten att överstiga efterfrågan år 2000. Det bör emellertid noteras att diagrammet visar att efterfrågan hela tiden överstiger produktionen mellan år 1994 och år 2000.

94 Vid den tidpunkt då kommissionen fattade beslut 94/285 var det under dessa omständigheter inte uteslutet att säkerställandet av en regelbunden och rättvis försörjning i enlighet med artikel 2 d i fördraget skulle äventyras om importen av kärnmaterial från OSS tilläts att fortgå i obegränsade mängder och under en period ersätta leveranser med annat ursprung utan att fortlöpande leveranser på lång sikt kunde garanteras.

95 Det kan således konstateras att det första rättsliga hinder som kommissionen har åberopat verkligen har förelegat.

96 Beträffande det andra hindret har kommissionen gjort gällande att syftet med det försörjningssystem som har införts genom fördraget är att importen av kärn material till gemenskapen skall ske till priser som är knutna till marknadspriset. En sådan princip har bland annat godkänts i artikel 14 i handelsavtalet såsom tillämplig i förbindelserna mellan gemenskapen och Sovjetunionen och därefter i förhållande till staterna i OSS.

97 Domstolen har såsom svaranden anmärkt fastslagit att en internationell konvention som har ingåtts av gemenskapen kan ge upphov till rättigheter och skyldigheter för företag.

98 Domstolen uttalade sig i dessa ordalag beträffande konventionen om fysiskt skydd av kärnmaterial, kärnenergianläggningar och kärnmaterialtransporter (avgörande av den 14 november 1978, 1/78, REG 1978, s. 2151, punkt 36, svensk specialutgåva, volym 4, s. 187):

'De funktioner som gemenskapen skall fullgöra kommer huvudsakligen att vara förknippade med försörjningsordningen och förvaltningen av den gemensamma marknaden på kärnenergiområdet ... De relevanta bestämmelserna i fördraget kommer tillsammans med bestämmelserna i konventionen — som efter det att den ingåtts av gemenskapen kommer att utgöra en integrerad del av gemenskapsrätten — att utgöra en tillräcklig rättsgrund för nödvändiga genomförandeåtgärder.'

99 På samma sätt utgör artikel 14 i handelsavtalet en del av gemenskapsrätten. Dessutom är byrån enligt artikel 64 i fördraget skyldig att i förekommande fall handla inom ramen för avtal mellan gemenskapen och tredje land.

100 För att få reda på om byrån och kommissionen i detta fall har tillämpat artikel 14 i handelsavtalet på ett riktigt sätt bör emellertid de tillgängliga prisuppgifterna undersökas. Enligt en tabell som finns som en bilaga till byråns årsrapport för år 1993 har från och med år 1990 till och med år 1993 det genomsnittliga priset på fleråriga leveranser på lång sikt varierat mellan 29,39 och 21,17 USD per pund U_3O_8 och för leveranser på punktmarknader mellan 9,68 och 9,05 USD per pund U_3O_8. Enligt sökanden var det reella priset i dennes avtal 8,02 USD per pund U_3O_8 och enligt svaranden uppgick detta endast till 6,93 USD per pund U_3O_8. Med hänsyn till den omständigheten att sökanden på en skriftlig fråga från förstainstansrätten uppgett sig ha velat täcka, inte sina punktvisa behov, utan sina grundbehov för en period om femton månader genom det ifrågavarande leveransavtalet överensstämde avtalet, som ingåtts till ett pris som till och med låg under det genomsnittliga priset som tillämpas på punktmarknaderna, inte med den regel enligt vilken leveranserna skall ske till priser som är knutna till marknadspriserna.

101 Vid detta förhållande är det visat att det har förelegat ett andra rättsligt hinder i den mening som avses i artikel 61 första stycket i fördraget.

102 Beträffande det tredje hindret för ingående av avtalet som följer av skyldigheten att säkerställa en lika tillgång till resurserna och att förhindra att en förbrukare får en privilegierad ställning i förhållande till sina konkurrenter, måste, om importen skall begränsas, tillämpningen av en rimlig beroendetröskel som med hänsyn till situationen på marknaden fastställs till ett visst högsta procenttal av enskilda förbrukares konsumtion anses vara motiverad för att säkerställa en lika tillgång till resurserna i enlighet med artikel 52.1 i fördraget.

103 Byrån har inom gränserna för sin vidsträckta befogenhet att företa en skönsmässig bedömning fastställt den rimliga graden av beroende till högst 25 procent med hänsyn till bland annat den produktionskapacitet på lång sikt som finns i OSS och den omständigheten att denna utgör omkring 25 procent av produktionen i världen.

104 I det förevarande målet är det ostridigt att sökanden redan hade köpt uran från OSS i sådana kvantiteter att denna gräns hade överskridits.

105 Kommissionen har således med all rätt konstaterat att det förelåg ett rättsligt hinder i detta hänseende i den mening som avses i artikel 61 första stycket i fördraget.

106 Det bör tilläggas att de särskilda föreskrifterna i fördraget rörande priser, det vill säga artiklarna 67—69, i motsats till vad sökanden har påstått, inte kan tolkas på så sätt att de skulle hindra en tillämpning av artikel 61 första stycket i fördraget av det skälet att byrån eller kommissionen endast skulle få ingripa mot avtalade priser inom ramen för det förenklade förfarandet om sådana förutsättningar som föreskrivs i artiklarna 68 och 69 möter. Syftet med artikel 61 är nämligen just att göra det möjligt för byrån att vägra att effektuera en beställning så snart det föreligger ett rättsligt eller faktiskt hinder, av vilket slag det vara månde, mot detta genom att i förekommande fall avvika från

principen om balansering mellan tillgång och efterfrågan som särskilt är tillämplig vad gäller priser i enlighet med artikel 67. Dessutom har byrån ingalunda, såsom sökanden har hävdat, fastställt priset genom att tillägga ett villkor beträffande ursprunget för det material som skulle levereras.

107 Av alla de skäl som har angetts ovan följer att byrån varken har gjort en felaktig rättslig bedömning eller en uppenbart oriktig bedömning genom att vägra att ingå det ifrågavarande leveransavtalet utan förbehåll och genom att tillägga ett villkor om att uranet inte fick komma från OSS.

108 Kommissionens beslut genom vilket byråns beslut fastställs kan således inte anses vara behäftat med något fel.

109 Således föreligger det inte något stöd för den första och andra delen av den första grunden. Vad sökanden åberopat i dessa delar kan därför inte leda till att talan vinner bifall."

38 Genom den första grundens tredje del, under vilken gjordes gällande att målsättningarna med artikel 1 i fördraget hade åsidosatts, kritiserade klaganden kommissionen och byrån för att enbart ha inriktat sig på producenternas intressen och utan att ta hänsyn till förbrukarnas intressen. Dessutom skyddade byråns politik enligt klaganden endast i ringa omfattning de producenter som finns inom gemenskapen och som endast täcker 20 procent av gemenskapens behov av uran och gynnade producenter i vissa tredje länder.

39 Förstainstansrätten godtog av följande skäl inte denna anmärkning:

"113 Byrån skall söka trygga en säker försörjning och säkerställa fortlöpande leveranser till förbrukarna i gemenskapen. Det ligger särskilt i kärnindustrins intresse i gemenskapen att en enskild leveranskälla inte blir för dominerande i förhållande till andra källor. Det ligger även i gemenskapens intresse som helhet betraktad och överensstämmer med målet att utveckla förbindelserna med

övriga länder att importen sker till priser som är knutna till marknadspriserna såsom bland annat framgår av artikel 14 i handelsavtalet. Såsom förstainstansrätten redan har fastslagit ovan, motsvarar beslut 94/285 de krav som följer av försörjningspolitiken. Beslutet strider följaktligen inte mot gemenskapens uppgift."

40 Under den första grundens fjärde del gjordes gällande ett påstående om åsidosättande av reglerna för hur den gemensamma marknaden för naturligt uran skall fungera, bland annat av artikel 2 g samt artikel 92 och följande artiklar i Euratomfördraget, vilka garanterar friheten att göra inköp hos en leverantör i en annan medlemsstat som företagen själva har valt.

41 Förstainstansrätten underkände denna anmärkning på följande grunder:

"117 Ett företags frihet att göra sina inköp hos en leverantör i en annan medlemsstat som det själv har valt måste ske inom de gränser som har fastställts genom fördraget och för vilka har redogjorts ovan bland annat på ett sådant sätt att säkerheten i försörjningen inte drabbas. I det förevarande fallet föreligger vissa rättsliga hinder mot sökandens avtal vilka i enlighet med artikel 61 första stycket i fördraget begränsar denna frihet. Även om det är riktigt att sökandens leverantör var ett bolag som är etablerat i gemenskapen, så spelade detta endast rollen av förmedlare, eftersom det material som skulle levereras kom från OSS."

42 Sökanden åberopade till stöd för sin andra grund att rättssäkerhetsprincipen hade åsidosatts, genom att byrån inte hade uppvisat någon öppenhet, att likhetsprincipen hade åsidosatts, eftersom den inte hade beaktat att elproduktionen i Tyskland endast i begränsad omfattning är beroende av kärnenergi och att proportionalitetsprincipen hade åsidosatts, eftersom spridningsmålet även kunde uppnås med hjälp av arti-

kel 65 andra stycket i fördraget eller artiklarna 70 och 72 i fördraget om främjande av projekteringsverksamhet och upplåggande av kommersiella lager och beredskapslager.

43 I detta avseende slog förstainstansrätten fast följande:

"125 Vad gäller anklagelsen om åsidosättandet av rättssäkerhetsprincipen kan det fastställas att både rådets resolution, i vilken det i punkt 5 a andra strecksatsen uttalas att den geografiska spridningen av gemenskapens externa försörjningskällor är ett mål för gemenskapen, och handelsavtalet, där det i artikel 14 anges att priserna skall vara knutna till marknadspriserna, vilka utgjorde grunden för det sätt på vilket byrån handlade frågan, har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Principen om lika tillgång till resurserna är stadfäst i artikel 52.1 i fördraget självt.

126 I byråns årsrapport för år 1992 (se den allmänna översikten av försörjningssituationen i gemenskapen) har det dessutom fastställts att importen av naturligt uran från OSS utgjorde omkring 25 procent av gemenskapens nettobehov och att avtal redan hade ingåtts avseende framtida leveranser av mycket betydande kvantiteter från denna källa. Byrån och kommissionen ansåg att leveranserna av material från OSS hade nått en kritisk nivå på grund av att den framtida säkerheten för försörjningen kunde hotas om den tendens som hade iakttagits från år 1990 tilläts fortsätta. I rapporten uttalades att en arbetsgrupp bestående av experter som tillsatts inom ramen för den rådgivande kommittén hade kommit fram till slutsatsen att det utbud av material och tjänster från OSS som fanns på gemenskapsmarknaden inte hade något samband med de produktionskostnader som hade noterats i väst. Enligt rapporten ansåg kommissionen och byrån att korrektivåtgärder var motiverade, varvid de huvudsakligen utgick från ensamrätten att ingå avtal. I rapporten konstaterades också att byråns politiska åtgärd i stort sett hade mottagits positivt.

127 Med hänsyn till att det finns lättillgängliga informationskällor som en normalt aktsam ekonomisk aktör inom detta mycket speciella och väl avgrän-

sade område förväntas känna till, kan inte någon brist på öppenhet göras gällande.

128 Anklagelsen om ett åsidosättande av rättssäkerheten skall följaktligen ogillas.

129 Det bör understrykas att det är byrån själv som internt har bundit sig vid ett beräknat riktmärke rörande en 'rimlig grad av beroende' och enligt vilket varje ekonomisk aktör som är etablerad i gemenskapen tillåts att täcka högst omkring 25 procent av sitt behov genom material från OSS.

130 Det stämmer visserligen att denna högsta gräns för ett rimligt beroende inte som sådan har offentliggjorts. Den omständigheten medför dock inte att beslut 94/285 blir rättsstridigt. Denna tröskel var enbart ett internt bedömningskriterium som byrån tog hänsyn till för att säkerställa att gemenskapsförbrukarna fick lika tillgång till resurserna. Den utgjorde inte en strikt regel på grund av att situationen på den ifrågavarande marknaden gjorde det nödvändigt att tillämpa ett smidigt tillvägagångssätt. Med hänsyn till förhållandena i det förevarande fallet hade sökanden, som redan hade köpt material från OSS i stora kvantiteter, dessutom bort förstå att en ny import för hans vidkommande skulle anses kunna strida mot gemenskapens intressen.

131 Vad gäller likabehandlingsprincipen synes sökanden i sitt skriftliga yttrande mena att denna princip har åsidosatts såvida det vid bedömningen av förhållandena inte tas hänsyn till den varierande grad av beroende av kärnmaterial från OSS som företag som är etablerade i olika medlemsstater har. Vid sammanträdet har sökanden emellertid hävdat att den rättsstridiga diskrimineringen utgörs av att kommissionen har brustit i sin skyldighet att vaka över att alla ekonomiska aktörer inger sina avtal om leverans av kärnmaterial till byrån, så att denna kan ingå avtalen. Beträffande denna senare punkt har kommissionen vid sammanträdet genmält att den inte kände till något fall där avtalet inte skulle ha underställts byrån.

132 Det bör även noteras att byrån tillämpar en tröskel för ett rimligt beroende i syfte att säkerställa en lika tillgång till resurserna för företag som är etablerade i gemenskapen. Ett sådant tillvägagångssätt är tillåtet enligt artikel 52.1 i fördraget. Det kan inte krävas att byrån och kommissionen tar hänsyn till de särskilda förhållandena i de olika medlemsstaterna. Dessutom har sökanden inte visat att det skulle föreligga sådana fall där byrån och kommissionen inte skulle motsätta sig ett åsidosättande av artikel 5 a i bestämmelserna.

133 Vid detta förhållande kan anklagelsen om att likabehandlingsprincipen har åsidosatts inte vinna bifall.

134 Vad slutligen gäller proportionalitetsprincipen ...

135 ... bör [det] ... noteras att tillämpningen av [artiklarna 65 andra stycket, 70 och 72 i fördraget] inte hade kunnat lösa problemet i vilken utsträckning som byrån, med tanke på syftet med försörjningspolitiken, måste hindra import från OSS till priser som inte är knutna till marknadspriserna. Dessutom godkändes avtalet på villkor att materialet inte kom från OSS. Ett sådant villkor är av de skäl som har angetts ovan, särskilt punkterna 92—94, inte oproportionerligt.

136 Även anklagelsen om att proportionalitetsprincipen har åsidosatts skall således ogillas."

44 Klaganden hävdade genom den tredje grunden, under vilken det gjordes gällande att det skett ett åsidosättande av reglerna om kompetensfördelning, att varken byrån eller den rådgivande kommittén är institutioner i den mening som avses i artikel 3.1 i Euratomfördraget, att utarbetandet av den gemensamma försörjningspolitiken är förbehållen gemenskapens politiska institutioner, nämligen kommissio-

nen och rådet och att byrån endast ansvarar för den kommersiella sidan av försörjningen men inte har någon behörighet att fastställa importkvoter.

45 Förstainstansrätten underkände denna grund med följande motivering:

"140 På grundval av den undersökning som har företagits ovan (se särskilt punkterna 85—109) kan konstateras att byrån i det förevarande fallet har följt den väg som har stakats ut av rådet och kommissionen samt har handlat inom ramen för det omfattande handlingsutrymme som det förfogar över för att fatta beslut i frågor som rör ekonomisk politik jämte handels- och kärnkraftspolitik (den ovan nämnda domen i de förenade målen ENU mot kommissionen, punkt 67). I den mån sökanden ifrågasätter byråns behörighet kan i alla händelser noteras att beslut 94/285 härrör från kommissionen. Kommissionen har nämligen inom ramen för sin tillsyn av byråns åtgärd — som hänskjutits till kommissionen av sökanden enligt artikel 53 andra stycket i fördraget — bekräftat den bedömning som byrån har gjort. Kommissionen har således godkänt innehållet i försörjningspolitiken och byråns genomförande av denna i enlighet med det förfarande som införts genom fördraget."

46 Under sin fjärde grund gjorde klaganden gällande att motiveringsskyldigheten hade åsidosatts, eftersom det systematiska förhållandet mellan byråns behörighet och fördraget inte framgick av motiveringen till beslut 94/285 och eftersom det inte redogjordes för varför klaganden, för det första, skulle bli beroende av uran med ursprung i OSS och, för det andra, på vilket sätt det inköpspris som överenskommits i leveransavtalet inte motsvarade marknadsekonomiska villkor eller var knutet till marknadspriserna.

47 Förstainstansrätten underkände denna grund med följande motivering:

"144 Förstainstansrätten har redan (se punkt 46 ovan) erinrat om att det av en motivering enligt artikel 190 i fördraget klart och otvetydigt skall framgå hur den gemenskapsinstitution som gett upphov till rättsakten har resonerat, så att de berörda kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden för att kunna försvara sina rättigheter och så att gemenskapsdomstolen ges möjlighet att utföra sin prövning och att omfattningen av motiveringsskyldigheten skall bedömas i förhållande till sammanhanget.

145 Kommissionen har emellertid i sitt beslut förklarat att byrån inte har någon skyldighet att effektuera beställningar, om det möter rättsliga eller faktiska hinder (fjortonde övervägandet i beslut 94/285). Vidare har kommissionen såsom framgår av beslutet godkänt försörjningspolitiken och den generella målsättningen och grunden för en spridning av försörjningskällorna (femtonde och sextonde övervägandet). Därefter har kommissionen åberopat dels artikel 64 i fördraget enligt vilken byrån i förekommande fall skall handla inom ramen för avtal mellan gemenskapen och ett tredje land och dels handelsavtalet, särskilt artikel 14 i detta (tjugoförsta övervägandet). Slutligen har kommissionen förklarat att en ökning av andelen av samtliga leveranser från OSS, som för närvarande utgjorde 20 till 25 procent, knappast vore förenlig med gemenskapens intressen på lång sikt i fråga om försörjning (trettiotredje övervägandet).

146 Med hänsyn till sammanhanget och den omständigheten att motiveringen hade föregåtts dels av skrivelsen av den 20 december 1993, som avses i punkt 6 ovan, och dels av beslutet som utgör föremål för talan i det första målet, måste det anses att de huvudsakliga skälen till vägran att ingå det avtal som sökanden hade ingivit framgår av motiveringen till beslut 94/285 på ett klart och otvetydigt sätt."

48 Klaganden framförde slutligen en femte grund, under vilken den gjorde gällande att byrån och kommissionen inte hade någon behörighet att företa en skönsmässig bedömning, utan var skyldiga att ingå det avtal som hade underställts dem av sökanden.

49 Förstainstansrätten underkände denna grund och slog fast följande:

"149 Såsom redan har anmärkts ovan (se punkt 53) har begreppet maktmissbruk en bestämd räckvidd inom gemenskapsrätten och avser det fallet att en förvaltningsmyndighet använder sina befogenheter för ett annat ändamål än det som ligger till grund för dessa. Det är i detta hänseende fast rättspraxis att ett beslut är ett uttryck för maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och överensstämmande indicier framgår att beslutet har fattats för att uppnå andra syften än de angivna.

150 Sökanden har inte visat att byrån och kommissionen har strävat mot något annat mål än att genomföra Euratoms försörjningspolitik."

50 Förstainstansrätten ogillade således yrkandet om ogiltigförklaring i dess helhet.

Skadeståndsyrkandet

51 Eftersom förstainstansrätten ansåg att byråns ifrågasatta handlande och kommissionens vägran att bifalla de krav som sökanden hade framställt vid kommissionen inte innehöll några som helst oegentligheter, lämnades skadeståndsyrkandet utan avseende.

Överklagandet

Kan överklagandet upptas till sakprövning i sin helhet?

52 Kommissionen har hävdat att det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till sakprövning och har uppmanat domstolen att avvisa det med tillämpning av artikel 119 i rättegångsreglerna, med motiveringen att det utgör en upprepning av ansökan i första instans och inte innehåller några specifika identifierbara rättsliga grunder avseende den överklagade domen. Överklagandet är således inte förenligt med artikel 52 i Euratomstadgan för domstolen eller artikel 112.1 c i rättegångsreglerna.

53 Kommissionen har tillagt att överklagandet även skall avvisas därför att det, i strid med artikel 112.1 a i rättegångsreglerna, inte innehåller korrekta uppgifter om klagandens adress som i enlighet med § 3.1 i den tyska lagen om bolag med begränsat ansvar (GmbH) är i Lingen (Ems). Det är emellertid ostridigt att det i överklagandet uppges följande adress: "Rheinlanddamm 24, D-44139 Dortmund".

54 Bedömningen av om kommissionens första delgrund till stöd för invändningen om rättegångshinder är välgrundad är beroende av en ingående undersökning av var och en av de grunder som klaganden har gjort gällande i sitt överklagande. Denna grund bör därför prövas i samband med prövningen i sak.

55 Vad beträffar frågan om klagandens adress kan den omständigheten att överklagandet anger Dortmund, som är den stad där KLE:s förvaltning är belägen, i stället för staden Lingen inte i sig berättiga en avvisning av överklagandet, även om den sistnämnda staden skall betraktas som bolagets säte enligt tysk lag. Under omständig-

heterna i det föreliggande fallet är en sådan oriktighet nämligen inte så väsentlig att den kan leda till att överklagandet formellt sett inte kan upptas till sakprövning, eftersom det i varje fall framgår av den överklagade domen, som har bifogats överklagandet, att klaganden har sitt säte i Lingen.

56 Den andra delgrunden av kommissionens invändning om rättegångshinder kan således inte godtas.

Prövning i sak

57 Klaganden har i sin replik hävdat att förstainstansrättens medlemmar inte hade någon personlig kännedom om akten i dess helhet, utan kände till den enbart genom den kraftigt reducerade och ibland oklara framställningen i referentens förhandlingsrapport. Detta utgör ett åsidosättande av principen om förfarandets omedelbarhet samt av rätten att bli hörd.

58 Även med bortseende av det sena åberopandet av denna grund är det under alla omständigheter uppenbart att den saknar fog. Referentens rapport har nämligen just till syfte att sammanfattningsvis framlägga de faktiska och rättsliga omständigheterna i målet samt parternas grunder och argument och det är tillåtet för dessa att före eller under sammanträdet begära rättelser eller göra invändningar. Det står vidare klart att förstainstansrättens domare som deltog i överläggningen, under hela förfarandet hade tillgång till samtliga inlagor, handlingar och dokument som ingår i akten.

Talan i mål T-149/94

59 Klaganden har gjort gällande fyra grunder för upphävande av förstainstansrättens dom vad avser delen rörande talan i mål T-149/94.

a) Artikel 5a f i bestämmelserna och föreskrifterna i kapitel 6 i fördraget avseende försörjning

60 KLE har under sin första grund gjort gällande att bestämmelserna i artikel 5a f i bestämmelserna, i motsats till vad förstainstansrätten slog fast, varken ger byrån rätt att begära upplysningar eller besluta att förlänga den frist på tio dagar som föreskrivs i denna bestämmelse och inom vilken byrån antingen skall ingå eller vägra att ingå avtalet i fråga. Klaganden har tillagt att varken den själv eller BNFL kände till "ursprungslandet" för det material som skulle levereras när de den 29 november 1993 underställde byrån avtalet. Byrån borde ha godtagit att denna uppgift skulle meddelas den senare utan att denna begäran om uppgifter skulle ha kunnat medföra en förlängning av den frist som föreskrivs i artikel 5a f i bestämmelserna.

61 Det kan i detta avseende konstateras att förstainstansrätten på goda grunder, i punkt 35 i den överklagade domen, ansåg att "[d]et geografiska ursprunget för de material som skall levereras intar ... en central plats bland de uppgifter som skall meddelas byrån vid tillämpningen av artikel 5a i bestämmelserna", eftersom kännedomen om ursprunget är "... oundgängligen nödvändigt ... för att den leveranssäkerhet som eftersträvas med den införda försörjningspolitiken skall kunna säkerställas ...".

62 Enligt artikel 2 d i fördraget skall gemenskapen "tillförsäkra samtliga förbrukare inom gemenskapen en regelbunden och rättvis försörjning med malmer och kärnbränslen". Det är uppenbart att regelbunden försörjning har ett nära samband med

spridningen av försörjningskällorna, såsom framgår av artikel 5 a andra strecksatsen i rådets ovannämnda resolution av den 16 september 1986. Artikel 60 i fördraget, där det anges att förbrukarna av råmaterial regelbundet skall underrätta byrån om leveransernas ursprungsort, bekräftar vilken betydelse kännedom om leveransernas geografiska ursprung har för byråns genomförande av den gemensamma försörjningspolitiken.

63 Under dessa omständigheter gjorde förstainstansrätten sig inte skyldig till felaktig rättstillämpning då den i punkt 39 i den överklagade domen slog fast att byrån kunde begära kompletterande uppgifter av parterna beträffande ursprunget för de material som skulle levereras. Även om det är riktigt att byrån enligt artikel 5a f i bestämmelserna skall uttala sig inom tio dagar, är det enligt artikeln inte förbjudet för den att vidta en sådan undersökningsåtgärd som åtgärden i fråga när det underställda avtalet är ofullständigt, särskilt när det inte innehåller de uppgifter som parterna förfogar över om de levererade materialens ursprung, under förutsättning att begäran om uppgifter framställs inom nämnda frist på tio dagar, såsom förstainstansrätten uttryckligen angav i punkt 39.

64 Såsom generaladvokaten anförde i punkt 106 i sitt förslag till avgörande är det nämligen, med beaktande av betydelsen av byråns roll i fråga om yttre försörjning, inte orimligt att anse att den har befogenhet att göra undersökningar, eftersom denna befogenhet motiveras av dess strävan att utöva kontrolluppgiften så effektivt som möjligt samtidigt som avtalsparterna lämnas en sista möjlighet att komplettera sitt avtal för att det skall kunna ingås.

65 I det föreliggande fallet konstaterade förstainstansrätten att sökanden och dess leverantör, då avtalet underställdes byrån, åtminstone underförstått hade avtalat att materialen skulle komma från OSS, vilket innebär att parterna kunde ange uranets ursprungsort i själva avtalet. Förstainstansrätten slog följaktligen fast i punkt 36 att det inte kunde tillåtas att uppgiften om ursprungsland skulle meddelas senare, såsom föreskrivs i artikel 5a c punkt 5 i bestämmelserna. När bevisningen inte har missuppfattats, vilket inte har visats i det föreliggande fallet, utgör ett sådant konstaterande inte en rättsfråga som i sig kan kontrolleras av domstolen (se exempelvis

dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl., REG 1994, s. I-1981, punkterna 47—49, beslut av den 17 september 1996 i mål C-19/95 P, San Marco mot kommissionen, REG 1996, s. I-4435, punkterna 36—40, och dom av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen, REG 1998, s. I-3111, punkterna 18—22).

66 KLE har emellertid hävdat att begreppet "ursprungsland" som nämns i artikel 5a c punkt 5 i bestämmelserna inte omfattar en sådan grupp av stater som OSS.

67 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att med beaktande av hur viktigt det är att byrån har kännedom om materialens ursprungsort, med avseende på kraven i fråga om spridning av försörjningskällorna, borde parterna ha lämnat den uppgift om ursprunget, även om den var vag, som de hade då avtalet underställdes byrån. Att parterna inte uppgav ursprunget utgjorde således ett giltigt skäl för byrån att begära en kompletterande uppgift, så att förstainstansrätten på goda grunder kunde anse att eftersom parterna inte uppgav detta ursprung, trots den kännedom de innehade, hade byrån rätt att begära en kompletterande uppgift på denna punkt, även om den hade avsett att välja OSS.

68 Klaganden har även hävdat att förstainstansrätten i punkt 40 i den överklagade domen oriktigt slog fast att den tid på 29 arbetsdagar som, på grund av endast en begäran om uppgifter, förflöt från det att avtalet lades fram den 29 november 1993 till det att beslutet trädde i kraft den 7 januari 1994, det vill säga en frist som var nästan tre gånger längre än den frist som ovillkorligen föreskrivs i bestämmelserna, var "rimlig". På detta sätt åsidosatte förstainstansrätten proportionalitetsprincipen.

69 Denna anmärkning kan inte godtas. Byråns skyldighet att snabbt uttala sig om ingåendet av ett avtal föreligger nämligen endast om avtalet innehåller samtliga uppgifter som är nödvändiga för att byrån skall kunna utöva sin uppgift att kontrollera försörjningskällorna. Under dessa omständigheter börjar den frist som avses i arti-

kel 5a f i bestämmelserna löpa först från och med att fullständiga handlingar har inkommit. Alla andra tolkningar skulle leda till att byrån i avsaknad av tillräckliga uppgifter omgående borde vägra att ingå avtalet, vilket är ett tillvägagångssätt som i vissa situationer skulle kunna visa sig överdrivet, särskilt när de väntade uppgifterna inte motiverar en sådan påföljd.

70 Under dessa omständigheter var det på goda grunder som förstainstansrätten i nämnda punkt 40 slog fast att fristen på tio arbetsdagar började löpa den 14 december 1993, det datum då byrån erhöll de begärda uppgifterna, vilket, med hänsyn till veckoslut och lediga dagar, innebär att beslut nr 1/94, som delgavs den 6 januari 1994, fattades inom den frist på tio arbetsdagar som avses i artikel 5a f i bestämmelserna.

71 KLE har avslutningsvis ifrågasatt förstainstansrättens påstående i punkt 38 i den överklagade domen att klaganden själv hade gett upphov till de administrativa svårigheter som byrån mötte när den skulle uttala sig om avtalet. Klaganden har hävdat att förstainstansrätten inte kunde påstå att det skyndsamma förfarandet enligt artikel 5a f i bestämmelserna endast är förbehållet de fall som inte orsakar problem.

72 Såsom redan framgår av punkt 65 i förevarande dom är förstainstansrättens konstaterande av att avtalsparterna åtminstone underförstått hade avtalat att materialen skulle komma från OSS då avtalet underställdes byrån en faktisk omständighet som faller utanför domstolens kontroll. Av det föregående resonemanget följer att förstainstansrätten på goda grunder kunde anse att byrån i ett sådant fall hade rätt att begära kompletterande uppgifter av parterna innan den uttalade sig om huruvida den skulle ingå avtalet eller inte.

73 Förstainstansrätten gjorde sig följaktligen inte skyldig till felaktig rättstillämpning då den i punkt 40 angav att den "frist [inom vilken byrån fattade sitt beslut] ... [inte] innebar ... att artikel 5a f i bestämmelserna ... åsidosattes ...".

74 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första grunden.

b) Reglerna om kompetensfördelning

75 Klaganden har under sin andra grund, med hänvisning till uppgifterna i sin ansökan till förstainstansrätten, gjort gällande att den befogenhet som getts byrån att ingå försörjningsavtal inte skall utövas skönsmässigt och inte ger byrån rätt att förlänga den frist inom vilken den skall uttala sig.

76 I detta avseende framgår det av en fast rättspraxis att ett överklagande som inskränker sig till att upprepa de grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten i själva verket endast utgör en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket faller utanför domstolens behörighet (se exempelvis beslut av den 26 april 1993 i mål C-244/92, Kupka-Floridi mot Ekonomiska och sociala kommittén, REG 1993, s. I-2041, punkt 10, och domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen, punkt 20). Detta gäller även för det fall att det endast hänvisas till de grunder och argument som har lagts fram vid förstainstansrätten (dom av den 22 december 1993 i mål C-354/92 P, Eppe mot kommissionen, REG 1993, s. I-7027, punkt 8).

77 Överklagandet kan således inte upptas till sakprövning på den andra grunden.

c) Motiveringsskyldigheten

78 Klaganden har under sin tredje grund hävdat att förstainstansrätten i punkterna 48 och 49 i den överklagade domen endast prövade motiveringen av kommissionens beslut 94/95, men inte motiveringen av byråns beslut nr 1/94. Eftersom den åtgärd som var underställd kommissionens kontroll hade vidtagits av byrån, var det den,

i sin egenskap av gemenskapsmyndighet och den som utfärdat rättsakten, och inte kommissionen, som hade motiveringsskyldighet. Såväl byråns begäran om uppgifter som dess beslut att förlänga fristen, vilka gått avtalsparterna emot, är bristfälligt motiverade i strid med artikel 162 i fördraget och artikel 5a g i bestämmelserna.

79 Klaganden har tillagt att inte heller kommissionens skrivelse av den 10 januari 1994 innehåller någon motivering som gör det möjligt att berättiga den förlängda frist som beviljades byrån för att den skulle uttala sig om avtalet. Kommissionen behandlade dessutom i beslut 94/95 råmaterialen i allmänna ordalag medan det skulle ha hänvisats till begreppen "ursprungsland" och "försörjningskällor". Avslutningsvis ansågs i detta beslut OSS i sin helhet som en "särskild försörjningskälla", som det skulle vara farligt för gemenskapen att vara beroende av, vilket är ett ställningstagande som strider mot interimsavtalet om handel och handelsrelaterade frågor mellan Europeiska gemenskapen, Europeiska kol- och stålgemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen å ena sidan och Ryska federationen å andra sidan, vilket undertecknades den 29 december 1994 och antogs genom rådets beslut 95/414/EG av den 17 juli 1995 (EGT L 247, s. 1), varigenom gemenskapen i artikel 15, kompletterad genom den bifogade skriftväxlingen, åtog sig att "såvitt avser dess försörjningspolitik på kärnmaterialområdet, [anse] Ryssland vara en försörjningskälla som är skild från andra leverantörer". KLE har i detta avseende yrkat att domstolen skall förordna att "... rådets och kommissionens förhandlingsdirektiv samt andra dokument avseende förhandlingarna med Ryssland om partnerskaps- och samarbetsavtalet skall företes".

80 Vad gäller den första delgrunden som rör motiveringen av byråns beslut nr 1/94 skall det påpekas att talan i mål T-149/94 uteslutande riktades mot kommissionens beslut 94/95 vars ogiltigförklaring den syftade till. Förstainstansrätten kan under dessa omständigheter inte klandras för att den begränsade sin bedömning till huruvida den grund var välmotiverad under vilken det gjordes gällande att endast beslut 94/95 — som just hade till syfte att fastställa byråns beslut nr 1/94 — var bristfälligt motiverat.

81 Vad beträffar den andra delgrunden, som rör motiveringen av beslut 94/95 och av kommissionens skrivelse av den 10 januari 1994, kan det konstateras att klaganden inte har riktat någon exakt anmärkning mot den överklagade domen. Klaganden har begränsat sig till att utveckla de grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten och till att framföra en grund under vilken den gjort gällande otillräcklig motivering av kommissionens skrivelse av den 10 januari 1994, medan talan i mål T-149/94 — såsom har påpekats i föregående punkt — riktades mot beslut 94/95. Förstainstansrätten kan således inte klandras för att den inte uttalade sig om motiveringen av nämnda skrivelse, utan att det är nödvändigt att undersöka frågan om huruvida skrivelsen är ett beslut mot vilket talan kan föras.

82 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den tredje grunden.

d) Påståendet att byrån gjorde sig skyldig till maktmissbruk

83 Klaganden har under sin fjärde grund klandrat förstainstansrätten för att den inte godtog påståendet att byrån hade gjort sig skyldig till maktmissbruk, trots att detta maktmissbruk framgick av att byrån avvek från sin tidigare praxis, enligt vilken den godtog att hela uranbehovet täcktes genom leveranser från OSS och att byrån genom att vägra att ingå det omtvistade avtalet försökte skydda västerländska uranproducenter och således eftersträvade något annat mål än det mål för vilket det erhållit sina befogenheter.

84 Det skall påpekas att förstainstansrätten, efter att i punkt 53 i den överklagade domen ha erinrat om att "... det är ... fast rättspraxis att ett beslut är ett uttryck för maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och överensstämmande indicier framgår att beslutet har fattats för att uppnå andra syften än de angivna ...", i punkt 54 slog fast att "[s]ökanden ... på intet sätt [har] visat att byrån och kommissionen har strävat mot något annat mål än att genomföra försörjningspolitiken".

85 Såsom redan har anförts i punkt 65 i förevarande dom faller det inte inom domstolens behörighet att uttala sig om värdet av den bevisning som har lagts fram för förstainstansrätten, om bevisningen inte har missuppfattats, vilket inte har gjorts gällande i det föreliggande fallet.

86 Överklagandet kan således inte tas upp till sakprövning på den fjärde grunden.

Talan i mål T-181/94

Yrkandet om ogiltigförklaring

87 Klaganden har gjort gällande fyra grunder för upphävande av förstainstansrättens dom vad avser delen rörande talan i mål T-181/94.

a) Räckvidden av byråns befogenheter och förekomsten av rättsliga hinder för att ingå avtalet

88 Enligt klaganden ankommer det inte på byrån att bestämma den gemensamma försörjningspolitiken, eftersom denna faller under gemenskapsinstitutionernas ansvarsområde. Byrån har inte något stort utrymme att företa skönsmässig bedömning, vilket förstainstansrätten ansåg den ha på försörjningspolitikens område.

89 KLE har tillagt att byrån, i enlighet med artikel 61 första stycket i fördraget och artikel 5a f i bestämmelserna, inte endast har rätt utan även har skyldighet att vägra att ingå ett avtal i dess helhet, utan att göra ändringar i det, när det enligt den föreligger ett rättsligt hinder. Byrån har däremot inte rätt att ändra innehållet i avtalet genom att förse det med villkor.

90 Det har enligt klaganden under alla omständigheter inte visats att något av de tre rättsliga hinder föreligger som förstainstansrätten har godtagit som grund för att en beställning inte kan effektueras. Enligt klaganden föreligger det nämligen inte något rättsligt hinder som grundas på kraven i fråga om spridning av de yttre försörjningskällorna, eftersom prisnivån följer av handelsavtalet eller vidare av principen om lika tillgång till resurserna, i motsats till vad förstainstansrätten slog fast i punkterna 90—105 i den överklagade domen.

91 I detta avseende kan det påpekas att artikel 61 första stycket i fördraget föreskriver att byrån skall effektuera samtliga beställningar, om inte rättsliga eller faktiska hinder föreligger, vilkas förekomst nödvändigtvis skall bedömas med hänsyn till målen med den gemensamma försörjningspolitiken, såsom dessa uttalats i artiklarna 2 d och 52 i fördraget.

92 Även om det är riktigt att artikel 61 ingår i avsnitt 2 i kapitel 6 avseende försörjning under rubriken "Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från gemenskapen" och fördraget inte innehåller någon hänvisning till denna bestämmelse i fråga om leverans av råmaterial från tredje land, är byråns verksamhet med avseende på de sistnämnda leveranserna icke desto mindre underkastad liknande krav som de som föreskrivs i artikel 61, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 191 i sitt förslag till avgörande, eftersom byrån är skyldig att effektuera de beställningar som förbrukarna har gjort, samtidigt som den övervakar att vissa gränser inte överskrids.

93 Bland dessa gränser, vilkas överskridande skulle utgöra ett rättsligt hinder i den mening som avses i artikel 61 i fördraget, ingår obestridligen iakttagandet av de i fördraget angivna målen att tillförsäkra samtliga förbrukare inom gemenskapen en regelbunden och rättvis försörjning, vilket förpliktar byrån, som i detta avseende har ensamrätt att ingå leveransavtal, att under tillsyn av kommissionen övervaka att vissa beställningar inte innebär ett hot mot spridningen av försörjningskällorna eller mot förverkligandet av principen om icke-diskriminering, oberoende av om leveranserna har sitt ursprung inom eller utanför gemenskapen. Denna uppgift som byrån har gör den till en väsentlig aktör inom den gemensamma försörjningspolitiken.

94 Förstainstansrätten kunde för övrigt i punkt 86 i domen på goda grunder slå fast att "... det förenklade förfarande som införts genom artikel 5a i bestämmelserna [inte medför] att byrån fråntas sin ensamrätt ..." och att byrån även inom denna ram "har ... rätt att vägra att ingå ett avtal som kan skada förverkligandet av fördragets målsättning".

95 Klaganden kan således inte göra gällande att byrån rättsstridigt har tillskansat sig befogenheten att bestämma den gemensamma försörjningspolitiken i strid med de kompetensregler som föreskrivs i fördraget till förmån för gemenskapsinstitutionerna.

96 Såsom redan har påpekats i punkterna 61—64 i förevarande dom, är det i synnerhet inte förenligt med fördragets målsättningar att begränsa byråns befogenhet att fatta beslut när den inte känner till leveransernas ursprung eller när den, såsom i det föreliggande fallet, har berättigade skäl att anta att produkternas ursprung kan innebära ett hot mot säkerheten av leveranserna till medlemsstaterna i gemenskapen. Begäran om tilläggsuppgifter kan för övrigt inte likställas med en ändring av avtalet, eftersom den syftade till att göra det möjligt för byrån att komplettera sin akt med en väsentlig uppgift avseende ursprunget för det material som skulle levereras, vilket parterna redan, åtminstone underförstått, hade avtalat.

97 Det skall tilläggas att förstainstansrätten på samma sätt på goda grunder i punkt 90 i den överklagade domen slog fast att byrån, beträffande beslut i frågor som rör ekonomisk politik jämte handels- och kärnkraftspolitik och som förutsätter en bedömning av invecklade ekonomiska situationer, har ett omfattande handlingsutrymme inom ramen för utövandet av sin befogenhet och att domstolskontrollen skall begränsa sig till att avse uppenbara bedömningsfel eller till maktmissbruk.

98 Vad gäller det första rättsliga hinder som förstainstansrätten konstaterade och som följer av kraven i fråga om politiken avseende spridning av försörjningskällorna har KLE hävdat att det på lång sikt inte föreligger någon risk för beroende av leveranser från OSS. Klaganden har klandrat förstainstansrätten för att ha godtagit kommissionens bedömning, vilken, för att visa risken för gemenskapens beroende på lång sikt, ansåg hela OSS utgöra en enda försörjningskälla utan att skilja mellan de mycket olika produktionskapaciteterna mellan de stater som är efterträdare till före detta Sovjetunionen.

99 Klaganden har tillagt att kommissionen har åberopat OSS-medlemsstaternas nuvarande produktionskapaciteter utan att bedöma produktionskapaciteterna på lång sikt, även om den ansåg dessa uppgifter väsentliga för bedömningen av gemenskapens beroende av OSS. Enligt KLE kunde det emellertid förutses att de stora lagren i de berörda länderna skulle tömmas på några år, oberoende av uranfyndigheterna och produktionskapaciteten i OSS. Eftersom produktionen i dessa länder enligt kommissionen motsvarade cirka 25 procent av världsproduktionen av uran och denna procentuella andel samtidigt utgjorde den övre gränsen för tillåtet beroende i förhållande till leveranserna från OSS, gjorde kommissionen sig skyldig till uppenbar felbedömning genom att hävda att den omständigheten att en enskild förbrukare överskrider denna procentuella andel på lång sikt skulle kunna leda till att hela gemenskapen på ett otillåtet sätt blir beroende av leveranser från OSS.

100 Klaganden anser att det inte är möjligt att — såsom förstainstansrätten gjorde i punkt 93 i den överklagade domen — i fråga om uran påstå att det föreligger ett "strukturellt underskott" beträffande världsproduktionen i förhållande till efterfrågan. Gemenskapsproduktionen har i själva verket en "underskottsstruktur", eftersom gemenskapsfyndigheterna av uran är mycket små. Oberoende av hur väl utformad en spridningspolitik är, kan den inte ändra på denna situation, eftersom fördelningen av uranfyndigheterna i världen inte omfattas av byråns "försörjningspolitik".

101 Klaganden har även kritiserat kommissionen för att ha beaktat att klaganden täckte över 150 procent av sitt årliga behov genom att göra uppköp på spotmarknaden av råvaror från OSS, medan förbrukarna vanligtvis täcker sina grundläggande behov inom ramen för fleråriga avtal och sina punktvisa behov, som uppgår till ungefär 10 procent av dess årliga behov, på spotmarknaden. Detta påstående från kommissionen, som omnämns i punkt 83 i den överklagade domen, är inte förenligt med kompetensfördelningen enligt fördraget och strider mot avtalsfriheten och näringsfriheten, vilka säkerställs i den tyska grundlagen och i gemenskapernas rättsordning. I fördragets rättsliga system finns det inte någon bestämmelse som motiverar en skyldighet för företag att täcka största delen av sina behov inom ramen för fleråriga avtal och inte på spotmarknaden. Parterna är ensamma behöriga att fastställa hur lång giltighet leveransavtalen skall ha, även om byrån har ensamrätt att besluta om den skall ingå eller vägra att ingå sådana avtal. Kommissionens påstående i punkt 84 att KLE:s försörjning på spotmarknaden, där den skulle erhålla oacceptabla pris- och konkurrensförmåner i förhållande till sina konkurrenter, utgör ett åsidosättande av principen om lika tillgång till resurserna eller ger klaganden en privilegierad ställning i den mening som avses i artikel 52.2 a i fördraget, är rättsligt oriktigt. Domen borde upphävas även av denna anledning.

102 Klaganden anser vidare att det i en fri marknadsekonomi är otänkbart att en ekonomisk aktör drabbas av påföljder av den enkla anledningen att den genom att göra en mer korrekt bedömning av marknadens utveckling än sina konkurrenter drar den slutsatsen att den vägrar att ingå långfristiga avtal.

103 Klagandens argumentation kan inte godtas av två skäl.

104 Argumentationen syftar för det första till att bestrida de faktiska omständigheterna såsom de konstaterats av förstainstansrätten och ifrågasätta dennas självständiga bedömning avseende både dessa faktiska omständigheter och den bevisning som företeddes för den. Domstolen är emellertid inte behörig att företa en sådan bedömning annat än om bevisningen har missuppfattats, vilket klaganden varken har påstått eller visat.

105 Klaganden har för det andra, genom att begränsa sig till att återge de grunder och argument som framlades vid förstainstansrätten, inte tydligt angett vad som kritiseras i den dom som det yrkas upphävning av samt de grunder som särskilt anförs till stöd för detta yrkande, vilket alltså strider artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler (se i detta avseende domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen, punkterna 18 och 19). Anmärkningarna riktas tvärtom huvudsakligen mot byrån eller kommissionen, utan hänvisning till den överklagade domen.

106 Eftersom anmärkningarna mot att förstainstansrätten slog fast ett rättsligt hinder, grundat på kraven i fråga om politiken avseende spridning av de yttre försörjningskällorna, inte kan godtas, finns det inte anledning att undersöka om klagandens anmärkningar avseende andra rättsliga hinder som förstainstansrätten godtagit är välgrundade. De brister i detta avseende som skulle kunna anses belasta domskälen i den överklagade domen kan nämligen inte under några omständigheter få någon inverkan på domslutet, vilket innebär att de anmärkningar som hänför sig till dessa saknar verkan och skall underkännas (se bland annat beslut av den 25 mars 1996 i mål C-137/95 P, SPO m. fl. mot kommissionen, REG 1996, s. I-1611, punkterna 47—49).

107 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den första grunden.

b) Målsättningarna med artiklarna 1 och 2 i fördraget

108 KLE klandrar förstainstansrätten för att i punkt 113 i den överklagade domen ha ansett OSS i sin helhet utgöra en försörjningskälla. Endast självständiga stater utgör emellertid försörjningskällor. Klaganden har tillagt att spridningen av försörjningskällor inte ingår bland de målsättningar som avses i artikel 2 i fördraget.

109 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att klaganden inte har framfört någon tillräckligt exakt och tydlig rättslig grund till stöd för påståendet att begreppet försörjningskälla är strikt begränsat till stater och inte kan avse en grupp av stater eller ett visst område i världen. Ingen bestämmelse i fördraget hindrar nämligen byrån eller kommissionen från att i samband med genomförandet av gemenskapens försörjningspolitik, särskilt när det är fråga om att bestämma leveransernas "ursprungsort", beakta ett större eller mindre geografiskt område än en stat tagen för sig.

110 Kraven i fråga om säkerhet och spridning av försörjningskällor följer direkt av principen om regelbunden och rättvis försörjning för samtliga förbrukare inom gemenskapen, vilken följer av artikel 2 d i fördraget, såsom redan har påpekats i punkt 62 i förevarande dom.

111 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den andra grunden.

c) Principen om rättssäkerhet

112 KLE har anfört en anmärkning avseende bristande öppenhet, samstämmighet och förutsebarhet i byråns handlande, vilken inte omfattas av någon som helst demokratisk kontroll.

113 KLE har gjort gällande att det av byråns beslut nr 1/94 inte framgår att kravet på marknadsanknutna priser följer av artikel 14 i handelsavtalet, med andra ord ett avtal med en stat som har upphört att existera, till vilket förstainstansrätten emellertid hänvisade i punkt 125 i den överklagade domen.

114 Klaganden har hävdat att den inte kan vara bunden av de konstateranden som gjordes år 1992 av en arbetsgrupp bestående av experter, vilken inrättats av den rådgivande kommittén, vars sammanträden hålls bakom lyckta dörrar och vars slutsatser grundades på endast västerländska produktionskostnader som inte är identiska med marknadspriserna. Enligt klaganden var det inte heller förutsebart att byrån av vad som konstaterades i dess rapport för år 1992, enligt vilken importen av naturligt uran från OSS motsvarade ungefär 25 procent av gemenskapens nettobehov, skulle sluta sig till att även "de existerande långfristiga produktionskapaciteterna" i OSS och dess andel av den totala produktionskapaciteten i världen uppgick till 25 procent. Klaganden kunde inte heller föreställa sig att byrån och kommissionen inte skulle följa de internationella avtalen med medlemsstaterna i OSS, enligt vilka var och en av dessa stater skulle anses som en särskild leveranskälla. Eftersom byrån tidigare hade ingått avtal med KLE och andra förbrukare till priser som ibland inte "var knutna till marknadspriserna", fanns det ingen anledning att tro att byrån på grundval av en internt upprättad handling skulle besluta en helt annorlunda "gemensam försörjningspolitik", vilket den enligt artikel 52.1 för övrigt inte har någon behörighet att göra.

115 Klaganden har tillagt att inte ens en mycket aktsam ekonomisk aktör kunde förvänta sig att byrån skulle anse att gemenskapens försörjningssäkerhet skulle hotas på medellång och lång sikt, om en enda liten förbrukare som den som klaganden,

som inte ingått långfristiga avtal, under ett år täckte 150 procent av sina årliga behov genom uppköp på spotmarknaden.

116 Av punkt 125 i den överklagade domen framgår följande:

"... både rådets resolution, i vilken det i punkt 5 a andra strecksatsen uttalas att den geografiska spridningen av gemenskapens externa försörjningskällor är ett mål för gemenskapen, och handelsavtalet, där det i artikel 14 anges att priserna skall vara knutna till marknadspriserna, vilka utgjorde grunden för det sätt på vilket byrån handlade frågan, har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* ..."

117 Såsom generaladvokaten har anfört i punkt 251 i sitt förslag till avgörande, återgav förstainstansrätten i punkt 126 uppgifterna i byråns årliga rapport för år 1992 avseende den större importen av naturligt uran från OSS och avseende de avtal som ingåtts i fråga om kommande leveranser samt nivån av de tillämpade priserna som "... inte hade något samband med de produktionskostnader som hade noterats i väst" samt avseende behovet, enligt kommissionen och byrån, att göra ändringar. Förstainstansrätten kunde således i punkt 127 på goda grunder fastslå att "[m]ed hänsyn till att det finns lättillgängliga informationskällor som en normalt aktsam ekonomisk aktör inom detta mycket speciella och väl avgränsade område förväntas känna till, kan inte någon brist på öppenhet göras gällande".

118 Klaganden har i övrigt inte tydligt angett vad som kritiseras i den överklagade domen och har nöjt sig med att lägga fram och utveckla omständigheter rörande rent faktiska argument, utan att göra gällande någon rättslig omständighet som kan påverka förstainstansrättens bedömning.

119 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den tredje grunden.

d) Skyldigheten att likabehandla

120 Klaganden har klandrat förstainstansrätten för att inte på ett vederbörligt sätt ha undersökt dess grunder avseende åsidosättande av principen om likabehandling.

121 Klaganden har anfört att artikel 52.2 andra meningen i fördraget innebär att byrån inte får behandla förbrukarna olika, beroende på hur dessa avser att använda de begärda leveranserna. Byråns tillämpning av sitt "interna bedömningskriterium" leder till att den tilldelar stora statliga företag samma mängder uran från OSS-staterna som små privata rättsligt självständiga företag medan de förstnämnda företagen mycket bättre och på längre sikt kan planera sin verksamhet än små företag såsom klaganden. Ett sådant handlande utgör diskriminerande behandling.

122 Det kan på nytt konstateras att klaganden inte har angett av vilka skäl den omständigheten att förstainstansrätten i punkt 132 i den överklagade domen godtog byråns tillvägagångssätt, som består i att tillämpa en tillåten beroendegräns för varje förbrukare för att säkerställa att de ekonomiska aktörer som är etablerade inom gemenskapen får lika tillgång till resurserna, är felaktig i rättsligt hänseende.

123 Överklagandet kan således inte upptas till sakprövning på den fjärde grunden.

e) Proportionalitetsprincipen

124 Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten för det första inte tog hänsyn till att byrån med överskridande av sin befogenhet själv beslutade om sin försörjningspolitik utan att ha undersökt de möjligheter som erbjuds i artiklarna 65 andra

stycket, 70 och 72 i fördraget och för det andra inte fastställde att den omständigheten att det i efterhand tillfogades ett villkor i leveransavtalet också utgör ett grovt åsidosättande av avtalsfriheten, som skyddas i gemenskapernas rättsordning. Ett sådant åsidosättande borde ha blivit föremål för en särskild motivering med avseende på proportionalitetsprincipen.

125 Klaganden har hävdat att byrån enligt artikel 61 första stycket i fördraget, stadgan för byrån och artikel 5a f i bestämmelserna får ingå eller vägra att ingå ett avtal som har underställts den endast i sin helhet och inte får tillfoga ett nytt villkor till avtalet. Endast artikel 65 andra stycket i fördraget ger byrån rätt att ingripa i avtalsförhållandet för att bestämma leveransernas ursprungsort. Även i detta fall får byrån emellertid endast vidta åtgärder när den tillförsäkrar förbrukaren villkor som är minst lika förmånliga som de i beställningen angivna. En analogisk tillämpning av artikel 65 andra stycket är utesluten, eftersom leveransvillkoren i det föreliggande fallet ändrades till nackdel för avtalsparterna, vilket innebär att endast den skyldighet som föreskrivs i artikel 61 första stycket i fördraget var aktuell. Eftersom inget rättsligt eller faktiskt hinder stod i vägen för att genomföra avtalet, var byrån således skyldig att ingå det. För det fall att det verkligen skulle ha förelegat ett rättsligt hinder för att genomföra avtalet, skulle byrån enligt artikel 61 första stycket i fördraget ha varit skyldig att vägra att ingå det. Byrån överskred sin befogenhet genom att trots detta ingå avtalet och förse det med ett villkor.

126 Det framgår av punkterna 92—94 i den överklagade domen att kravet på regelbunden försörjning skulle ha äventyrats om importen av kärnmaterial från OSS hade tillåtits att fortgå, vilket utgör en bedömning av faktiska omständigheter som faller utanför domstolens kontroll. Förstainstansrätten motiverade i detta avseende tillräckligt riktigheten av byråns villkor avseende ursprunget, i förhållande till proportionalitetsprincipen, genom att hänvisa till att byrån måste anses ha befogenhet att motsätta sig import av uran när den äventyrar den geografiska spridningen av försörjningskällorna.

127 Vad gäller argumentet avseende att byrån saknade befogenhet att fastställa ett villkor för att avtalet skulle ingås och att det inte fanns något hinder för dess genomförande, skall det hänvisas till punkterna 61—64 i förevarande dom.

128 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den femte grund som åberopats av KLE.

f) Reglerna om kompetensfördelning

129 KLE anser att förstainstansrätten har åsidosatt den kompetensfördelning som har slagits fast i fördraget genom att anse att byrån har rätt att bestämma den gemensamma försörjningspolitiken medan byrån endast har "ett slags noteringsfunktion" och behörighet i rent kommersiella frågor.

130 Den sjätte grunden skall ogillas av samma skäl som de som angivits i punkterna 63 samt 91—95 i förevarande dom.

g) Motiveringsskyldigheten

131 KLE har för det första hävdat att förstainstansrätten inte uppfyllde sin motiveringsskyldighet, eftersom den inte uttalat sig om anmärkningen att kommissionen inte hade visat på något systematiskt förhållande mellan byråns befogenheter och fördraget och eftersom den inte tagit ställning till skälen till att klaganden skulle bli beroende av leveranser från OSS och till att det avtalade inköpspriset inte ansågs motsvara marknadsvillkoren.

132 För det andra uttrycktes det enligt klaganden inte klart i beslut 94/285 vad som skulle menas med skyddet av gemenskapens intressen "på lång sikt", fick "det interna bedömningskriteriet" att variera mellan 20 och 25 procent och inte hänförde detta kriterium till OSS-staternas produktionskapacitet utan till samtliga leveranser, inklusive användning av tidigare lager.

133 Klaganden har för det tredje hävdat att talan, i motsats till vad förstainstansrätten fastslog i punkt 146 i den överklagade domen, inte avser skälen till byråns vägran att ingå avtalet utan skälen till att kommissionen inte utövade sin rätt enligt artikel 53 andra stycket i fördraget.

134 Inledningsvis skall den delgrunden att kommissionens beslut 94/285 var oriktigt motiverat vad gäller kriteriet rörande OSS-staternas produktionskapacitet avvisas. Denna del av KLE:s argumentation är nämligen, såsom anförts av kommissionen och av generaladvokaten i punkt 275 i sitt förslag till avgörande, riktat mot beslut 94/285 och innebär inte att den överklagade domen ifrågasätts. Klagandens argumentation avser dessutom rent faktiska uppgifter i målet och innehåller inte några rättsliga grunder.

135 Vad vidare beträffar påståendet om bristande motivering av den överklagade domen skall det anföras av förstainstansrätten i punkt 145 angav att "... kommissionen ... i sitt beslut [har] förklarat att byrån inte har någon skyldighet att effektuera beställningar, om det möter rättsliga eller faktiska hinder (fjortonde övervägandet i beslut

94/285)" och att kommissionen åberopat "... artikel 64 i fördraget enligt vilken byrån i förekommande fall skall handla inom ramen för avtal mellan gemenskapen och ett tredje land ... (tjugoförsta övervägandet)".

136 Genom att klart hänvisa till artikel 64 i fördraget vars huvudsyfte är att ge byrån ensamrätt att, vad gäller avtal mellan gemenskapen och ett tredje land eller en internationell organisation, ingå avtal om leveranser från länder utanför gemenskapen, tog förstainstansrätten således ställning till grunden avseende den befogenhet som denna byrå har enligt fördraget. Att det i den överklagade domen nämns rättsliga eller faktiska hinder som ger byrån rätt att vägra att effektuera beställningar av leveranser utgör dessutom en annan underförstådd men tydlig hänvisning till artikel 61 i fördraget, vars innehåll även är tillämpligt på material från länder utanför gemenskapen, såsom framgår av punkt 92 i förevarande dom.

137 Vad för övrigt gäller frågan om förstainstansrätten tog ställning till skälen till att kommissionen ansåg att KLE skulle bli beroende av leveranser från OSS skall det konstateras att förstainstansrätten, genom att i punkt 145 i den överklagade domen sammanfatta och upprepa de huvudsakliga motiven i beslut 94/285, godtog kommissionens motivering som sin och således tillbakavisade klagandens anmärkningar.

138 Förstainstansrätten besvarade visserligen inte KLE:s argument att kommissionen inte angav skälen till att det i avtalet föreskrivna priset inte motsvarade marknadsekonomiska villkor eller inte var knutet till marknadspriserna. Förstainstansrätten hänvisade emellertid i punkt 145 i den överklagade domen till artikel 14 i handelsavtalet, där varuutbytet mellan gemenskapen och Sovjetunionen underställdes krav

på priser knutna till marknadspriserna. Förstainstansrätten ansåg dessutom i punkt 146 att det av motiveringen av kommissionens beslut, såsom den redogjorts för i punkt 145, framgår "... de huvudsakliga skälen till vägran att ingå det avtal som sökanden hade ingivit", vilket, såsom generaladvokaten anförde i punkt 279 i sitt förslag till avgörande, gjorde det möjligt för förstainstansrätten att avstå från att uttryckligen behandla anmärkningen avseende prisnivån.

139 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den sjunde grunden.

h) Maktmissbruk

140 Klaganden har klandrat förstainstansrätten för att den, före undersökningen av om byrån hade använt sina befogenheter i det syfte för vilket den erhållit dessa, inte kontrollerade om de åtgärder som den vidtagit faller inom ramen för den behörighet som byrån innehar med stöd av fördraget.

141 Klaganden har hävdat att förstainstansrätten, genom att inte skilja mellan byrån och kommissionen då den förklarade att KLE inte hade visat att någondera av dessa eftersträvade en annan målsättning än genomförandet av försörjningspolitiken, bortsåg från det faktum att klaganden genom denna grund avsåg att klandra kommissionen för att den inte använde sig av sin vetorätt, i enlighet med artikel 53 första stycket i fördraget, när byrån överskred sin behörighet enligt fördraget. Enligt klaganden framgår det av byråns skrivelse av den 20 december 1993, som åsyftas i punkt 6 i den överklagade domen, att det i strid med byråns behörighet enligt fördraget var omsorgen om skyddet av de västerländska producenterna som styrde dess beslut. Förstainstansrättens egna konstateranden visade således att byrån gjort sig skyldig till maktmissbruk, som kommissionen borde ha beivrat.

142 Påståendet att förstainstansrätten inte kontrollerade byråns utövande av sin behörighet kan inte godtas. Det är i detta avseende tillräckligt att hänvisa till punkterna 85 och 89—106 i den överklagade domen, där förstainstansrätten uttalat sig om arten och omfattningen av byråns befogenheter samt beslutets riktighet med avseende på dessa befogenheter, särskilt genom att kontrollera huruvida de tre hinder som kommissionen åberopade för att motivera kravet på ursprung var välgrundade.

143 Vad gäller påståendet att förstainstansrätten i den del av domen som avser underkännandet av grunden avseende maktmissbruk inte skilde mellan byrån och kommissionen är det tillräckligt att konstatera att klaganden inte har åberopat något rättsligt argument som kan påverka förstainstansrättens bedömning att klaganden inte hade visat att byrån och kommissionen eftersträvade en annan målsättning än genomförandet av Euratoms försörjningspolitik.

144 Vad slutligen beträffar förstainstansrättens hänvisning till byråns skrivelse av den 20 december 1993 skall det, förutom den omständigheten att det i punkterna 149 och 150 ingalunda hänvisas till denna skrivelse, konstateras att avsikten med argumentet är att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av bevisningen, vilket inte kan godtas inom ramen för ett överklagande, eftersom argumentet inte kan visa att nämnda bevisning missuppfattades.

145 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den åttonde grunden.

Skadeståndsyrkandet

146 KLE har gjort gällande att förstainstansrätten, genom att ogilla skadeståndsyrkandet på grund av att byråns handlande och kommissionens vägran att bifalla dess klagomål inte var oriktiga, bortsåg från att yrkandena om ogiltigförklaring endast avsåg

kommissionens beslut. Skadeståndsyrkandet avsåg emellertid ersättning för skada till följd av byråns oriktiga handlande som förstainstansrätten borde ha uttalat sig om.

147 Såsom kommissionen har anfört kan denna grund inte godtas, eftersom förstainstansrätten vid undersökningen av yrkandena om ogiltigförklaring av kommissionens beslut ansåg att byråns och kommissionens handlande var förenliga med gemenskapsrätten och således underförstått men nödvändigtvis därmed godtog att byråns beslut var riktiga.

148 Då varken kommissionen eller byrån kan kritiseras för rättsstridigt handlande skall skadeståndsyrkandet ogillas.

149 Av allt det ovan anförda följer att i den del talan kan prövas på de av klaganden anförda grunderna skall den lämnas utan bifall.

Rättegångskostnader

150 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klaganden, som har tappat målet, skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Klaganden skall därför ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

följande dom:

1) Överklagandet ogillas.

2) Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH skall ersätta rättegångskostnaderna.

Jann Edward Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 22 april 1999.

R. Grass P. Jann

Justitiesekreterare Ordförande på första avdelningen